

Вів'єн

— Просто не віряться, що він тут. Він ніколи не з'являється на таких заходах, окрім тих, які організовує хтось із його друзів.

— Ви бачили, що він посунув Арно Рейнгарта на одну сходинку в списку мільярдерів *Forbes*? У бідолахи Арно ледь не сталася істерика просто посеред «Жана-Жоржа»¹, коли він про це дізнався.

Минула лише половина щорічного благодійного вечора від *Frederick Wildlife Trust*, присвяченого видам тварин під загрозою зникнення, як залу наповнили перешіптування.

Цього року, так би мовити, зіркою заходу мав стати пісочник жовтоногий, але жоден із двохсот гостей і не думав обговорювати скрутне становище маленької пташки за келихом ігристого *Veuve Clicquot* і каннолі з ікрою.

— Подейкують, його родинна вілла на озері Комо зараз на реконструкції вартістю *сто* мільйонів доларів.

¹ Відомий ресторан високої кухні в Нью-Йорку, який належить франко-американському шеф-кухарю Жану-Жоржу Вонгеріхтену. — Тут і далі прим. пер.

Утім, і маєтку вже не одна сотня років, тож, гадаю, настав час.

Шепіт у залі дедалі гучнішав, супроводжуваний скрадливими поглядами й подеколи мрійливими зітханнями.

Якби я обернулася, то напевне дізналася б, хто схвилював зазвичай таких холодно-стриманих представників вищого світу Мангеттену, та мене це не цікавило. Я була надто зосереджена на спадкоємищі мережі універмагів, що, похитуючись на височенних підборах, непевно простувала до столика з подарунками для гостей. Хутко розглянувшись, жінка поцупила один з іменних пакетів і поклала його до своєї сумочки.

Щойно вона пішла, я заговорила в навушник:

— Шеннон, у нас Код Рожевий за столом із подарунками. З'ясуй, чий пакет вона взяла і заміни його.

Вміст кожного такого пакета коштував понад вісім тисяч доларів, однак простіше було закласти ці витрати в бюджет заходу, аніж протистояти спадкоємищі Денман.

Асистентка простогнала мені у вухо:

— Тіллі Денман, *знову?* Хіба її статки не дозволяють скупити все, що лежить на тому столику, і залишитися при своїх мільйонах?

— Так, але гроші їй і не потрібні. Їй потрібен сплеск адреналіну, — відповіла я. — Іди. Я замовлю тобі завтра банановий пудинг із пекарні «Магнолія», щоб компенсувати надзвичайно енергозатратне завдання заміни подарункового пакета. І, заради бога, з'ясуй, де Пенелопа. Вона мала б працювати на видачі подарунків.

— Ха-ха, — вочевидь, Шеннон вловила мій сарказм. — Гаразд, я займуся пакетами й Пенелопою, але завтра чекатиму на *велике* відерце бананового пудингу.

Я засміялася і похитала головою, але вона вже вимкнулася.

Поки Шеннон розбиралася з інцидентом, я обійшла залу, слідкуючи за тим, чи не треба де гасити чергову «пожежу» — велику чи малу.

Коли я тільки починала власну справу, здавалося дивним працювати на заходах, на які мене раніше запрошували як гостю. Але з роками я звикла, а дохід дозволив мені стати бодай трохи незалежною від батьків.

Цей дохід не був ані частиною мого трастового фонду, ані моїм спадком. То були гроші, які я заробляла самостійно, власною працею, як організаторка елітних заходів на Мангеттені.

Мені подобалося брати на себе виклик створення красивих заходів з нуля, а заможним людям подобалося все красиве. Обидві сторони у вигравші.

Пізніше, коли я ретельно перевіряла налаштування звуку для головної промови вечора, до мене примчала Шеннон.

— Вів'єн! Чому ти не сказала, що він тут?! — прошипіла вона.

— Хто?

— Данте Руссо.

Усі думки про подарунки й перевірку звуку одразу ж вивітрилися з голови.

Я різко перевела погляд на Шеннон, зауваживши блиск у її очах і рум'яні щоки.

— Данте Руссо? — моє серце калатало без жодної очевидної причини. — Але ж він так і не відповів на запрошення.

— Ну, правило підтверджувати присутність на нього не поширюється. — Вона майже тремтіла від схвильо-

ваності. — Аж не віриться, що він усе-таки прийшов. Люди обговорюватимуть його появу *тижнями*.

І раптом усі перешіптування, що їх я чула досі, набули сенсу.

Данте Руссо, таємничий генеральний директор конгломерату люксових брендів *Russo Group*, рідко відвідував публічні заходи, які не влаштовував сам або хтось із його близьких друзів чи важливих бізнес-партнерів. *Frederick Wildlife Trust* не належав до жодної з цих категорій.

Він також був одним із найбагатших чоловіків у Нью-Йорку, а отже, привертав до себе найбільше уваги.

Шеннон мала рацію. Люди обговорюватимуть його появу тижнями, якщо не місяцями.

— Добре, — сказала я, намагаючись стримати несподівано прискорене серцебиття. — Можливо, так ми привернемо більше уваги до проблем жовтоногого пісочника.

Вона пустила очі під лоба.

— Вів'єн, та всім байдуже... — Вона затнулася, розирнулася й стишила голос: — *Насправді всім байдуже* до тих пісочників. Ну, тобто, мені шкода, що вони на межі зникнення, але будьмо відвертими. Люди тут лише заради видовища.

І знову вона мала рацію. Проте, з якої б причини не прийшли гості, вони збирали гроші на добру справу, а ці заходи підтримували стабільність мого бізнесу.

— Справжня тема вечора, — вела далі Шеннон, — наскільки розкішний вигляд має сьогодні Данте. Ніколи не бачила, щоб на чоловікові так добре сидів смокінг.

— Шеннон, у тебе є хлопець.

— І? Це не значить, що я не можу оцінити чийсь красу.

— Що ж, гадаю, ти вже «оцінила» достатньо. Ми сюди працювати прийшли, а не на гостей витріщатися. — Я делікатно підштовхнула її до десертного столу. — Можеш принести ще віденських тарталеток? Вони вже закінчуються.

— Зануда, — буркнула вона, але послухалася.

Я намагалася зосередитися на налаштуванні звуку, та все ж не втрималася й оглянула залу в пошуках несподіваного гостя. Мій погляд ковзнув повз диджея та об'ємну інсталяцію пісочника і зупинився на натовпі біля входу.

Люди юрмилися так щільно, що я могла розгледіти лише тих, хто стояв скраю, але готова була побитися об заклад на всі гроші зі свого банківського рахунку, що в центрі їхньої уваги був Данте.

Мої підозри підтвердилися, коли натовп на мить розступився, і погляд вихопив темне волосся й широкі плечі.

Усвідомлення морозом пробігло вздовж хребта.

Ми з Данте належали до дотичних соціальних кіл, але не були знайомі офіційно. Зважаючи на його репутацію, я була б тільки рада, якби все так і залишилося.

Утім, його присутність була магнетичною, і сила його тяжіння відчувалася по всій залі.

Настирливе дзигчання десь біля стегна вгамувало сироти, що вкривали шкіру, і відвернуло увагу від фанклубу Данте. Коли я витягла із сумочки особистий телефон і побачила, хто мені дзвонив, усередині все стислося.

Я не повинна була відповідати на особисті дзвінки посеред робочого заходу, але ніхто не міг отак узяти й проігнорувати виклик від Френсіса Лау.

Пересвідчившись, що наразі не відбувається нічого надзвичайного, що потребувало б моєї негайної

уваги, я тихенько вислизнула із зали до найближчої вбиральні.

— Вітаю, батьку, — формальне привітання легко злетіло з язика після майже двадцяти років практики.

Раніше я називала його татом, але після того як справи *Lau Jewels* стрімко злетіли й ми переїхали з нашої тісної двокімнатної квартири до маєтку в Бікон-Гілл, він наполіг на тому, щоб його називали батьком. Вочевидь, на його думку, саме таке звертання «відповідало статусу вищого класу» і звучало «вишуканіше».

— Де ти? — прогуркотів у слухавці його глибокий голос. — Звідки таке відлуння?

— Я на роботі. Заскочила до вбиральні, щоб відповісти на твій дзвінок. — Я притулилася стегном до стільниці з умивальниками й відчула, що мушу додати: — Ми проводимо благодійний збір для захисту жовтоногого пісочника.

Він важко зітхнув у відповідь, і я усміхнулася. Батько не надто шанував сумнівні благодійні приводи, що слугували лише прикриттям для світських вечірок, хоча сам він усе одно відвідував такі заходи й робив пожертви. Як і годилося.

— Щодня дізнаюся про якусь нову тварину під загрозою зникнення, — пробурчав він. — Твоя мати приєдналася до комітету збирання коштів для захисту якоїсь риби, ніби ми не їмо морепродукти щотижня.

Моя мати, в минулому косметологиня, тепер була професійною світською левицею і членкинею благодійного комітету.

— Як ти на роботі, постараюся швидко, — сказав батько. — Ми хотіли б, щоб ти приєдналася до нас за вечерею у п'ятницю. Маємо важливі новини.

Попри всю ввічливість формулювання, то було не прохання.

Моя усмішка згасла.

— Цієї п'ятниці? — сьогодні був вівторок, і я жила в Нью-Йорку, а мої батьки — у Бостоні. Навіть за мірками батьків це було запрошенням в останню хвилину.

— Так, — батько не став удаватися в подробиці. — Вечеря рівно о сьомій. Не запізнюйся, — додав він і завершив дзвінок.

На якусь мить телефон у руці завмер біля вуха. А потім мало не вислизнув з моєї липкої долоні й не гепнувся на підлогу, перш ніж я засунула його назад у сумочку.

Іронічно, як лише одне речення здатне затягнути тебе у вир тривожних думок.

Маємо важливі новини.

Щось сталося з компанією? Хтось захворів чи помер? Батьки продали будинок і переїхали до Нью-Йорка, як колись нахвалялися?

У голові проносилися тисячі запитань і версій.

Я не мала відповіді, але знала одне: терміновий виклик до маєтку Лау ніколи не віщував нічого доброго.